

"E.B.U.-Dans om de dollars" in Het Vrije Volk (5 juni 1952)

Source: Het Vrije Volk. 05.06.1952. [s.l.]. "E.B.U.-Dans om de dollars".

Copyright: (c) Het Vrije Volk

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"e_b_u_dans_om_de_dollars"_in_het_vrije_volk_5_juni_1952-nl-17226f73-bc6e-43e8-87fe-765dc0fb8c17.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 14/05/2013

E.B.U. – Dans om de dollars

(Van onze sociaal-economische redactie)

Vrijdag en zaterdag wordt in Parijs op een bijeenkomst van ministers uit de Westeuropese landen beslist over de toekomst van de Europese Betalingsunie.

De Europese Betalingsunie, die men het best kan vergelijken met een centrale kas, via welke alle betalingen tussen de Westeuropese landen worden gedaan, heeft in de afgelopen jaren een zeer belangrijke uitbreiding van het Europese handelsverkeer mogelijk gemaakt. Maar zij zal, tenzij ze wordt verlengd, op 30 Juni aflopen.

Nu is iedereen er van overtuigd, dat het gewenst is de E.B.U. ook na 30 Juni voort te zetten. Anders zou immers het Europese onderlinge handelsverkeer gevaarlijk ineenschrompelen, wat tot een ontwrichting van de economie van alle deelnemende landen zou leiden. Maar ondanks die eensgezindheid heeft men nog steeds geen oplossing gevonden voor de grote moeilijkheden, waar de E.B.U. mee te kampen heeft. Het is namelijk zo, dat voortzetting op de huidige basis al evenmin mogelijk is.

Een van de grootste moeilijkheden ligt in het feit, dat er landen zijn die veel meer naar andere Europese landen uitvoeren dan ze daar kopen. Het gevolg is, dat zij veel meer geld van hun buurlanden moeten ontvangen dan ze er aan moeten betalen. En aangezien alle betalingen via de E.B.U. lopen, komt dit er op neer, dat zij een grote vordering krijgen op de E.B.U.

Nu is daar wel een regeling voor, maar de vorderingen van enkele landen, waarvan België het belangrijkste is, zijn veel groter dan de bedragen waarvoor men regelingen had getroffen.

België zal bijvoorbeeld waarschijnlijk aan het eind van de maand een vordering hebben van 223 miljoen dollar boven het bedrag, waarvoor een regeling was getroffen (het zgn. quotum).

Te kleine reserve

België en enkele andere crediteurlanden eisen nu voor die vorderingen betaling in goud, maar voor dergelijke grote betalingen zijn de reserves van de E.B.U. niet groot genoeg.

Er zijn echter behalve dit nog vele andere moeilijkheden. Zo is in de praktijk gebleken, dat landen die een vordering hebben op de E.B.U., sneller goud uit de pot kunnen halen dan de landen die in het krijt staan, er in brengen.

Dat is op zich zelf zo erg niet, want de Betalingsunie is uitdrukkelijk bedoeld niet alleen als verrekeningsinstituut, maar ook als apparaat via hetwelk de landen elkaar crediet geven. Maar intussen gaat er sneller goud uit de pot dan er in komt en om dat mogelijk te maken is een zekere reserve nodig. In de praktijk is nu gebleken, dat de bestaande reserve te klein is.

De schijnbaar voor de hand liggende oplossing voor de laatste moeilijkheid is, de spelregels zo te veranderen, dat de landen die een schuld krijgen aan de Betalingsunie, vlugger goud moeten betalen. Maar dat is ook niet zo eenvoudig.

Immers als de landen, die nu eenmaal maar heel kleine reserves hebben, vlug goud moeten afgeven, dan zijn ze al gauw geneigd hun invoer te gaan beperken, om te voorkomen, dat ze in de schuld raken. Dat schijnt aardig, maar betekent in de praktijk dat andere landen hun exportproducten niet kwijt kunnen, met alle gevolgen daar weer van. Er moeten dus allerlei oplossingen worden gezocht, maar hoe die er uit moeten zien, weet nog niemand.

België eist goud

België staat er op, dat het goud moet hebben. Dat komt, omdat de Belgische positie minder gunstig is dan op

het eerste gezicht het geval schijnt te zijn. België dankt zijn grote vordering voor een belangrijk deel aan de grote export van staal en staalproducten als gevolg van de herbewapening.

Maar anderzijds heeft België een dollartekort, dat aanzienlijk groter is dan het Nederlandse. België wil dus goud ontvangen omdat het zijn (buitensporig grote) invoer uit Amerika moet betalen.

Telt men alles bij elkaar op, dan heeft de E.B.U. zeker een paar honderd miljoen dollars nodig om verder te kunnen draaien. Amerika, in het verleden de grote dollarleverancier, heeft duidelijk te kennen gegeven, dat het nu niet bijspringt. En hoe krijgt men zoveel geld op tafel in een dollararm Europa?